

שיחות. עובדות. סיפורים
והנהגות מעניינת דיומא
יוצא-לאור ע"י
ועד תלמידי התמימים העולמי

ב"ה
תשרי
תשנ"ט

גליון ה'
ד תשרי

ריזבאזיטש

שב ריזבאזיטש

הגבלה עצמית בעשרת ימי תשובה

- דרישת כ"ק אדמו"ר מתלמידי הישיבה
אודות סדר ההנהגה בימים אלו -

צריך לדעת, שאף שנמצאים בחודש
תשרי, וצריכים "אריינכאפן" את
כל הענינים כו' - הנה באלקות אין
לחטוף ("ניטא קיין כאפן"); יש למלא
את רצונו של הקב"ה, ובפרט בזמן
שהוא "בהמצאו" ו"בהיותו קרוב",
וללמוד נגלה וחסידות, בהתאם לסדרי
הישיבה:

כשהשעון מורה שזהו הזמן של סדרי הישיבה
- צריך מיד ללכת ללמוד! וכאמור, השאלה
הראשונה ששואלים כשבאים למעלה היא: "נשאת
ונתת באמונה"; לא שואלים האם השתתפת
בהתוועדות חסידיה, אלא האם שמרת את סדרי
הישיבה!

. . ומה שטוען שבעשי"ת צריך לצאת מכל
המדידות וההגבלות, וצריך להתוועד, להיות
ב"חזרה" וכו' - עליו לגשת להנהלת הישיבה
(כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר ש"בעל הבית" של
תלמיד ישיבה, ובפרט בישיבת תומכי תמימים,
הרי זה הנהלת הישיבה), ולהציע בפניהם את
כל טענותיו, ולהוסיף ולהסביר להם בדברים

היוצאים מן הלב נחיצות הענין וכו', כיד ה'
הטובה עליו... אבל בנוגע לפועל עליו לציית
ולהתנהג כפי החלטתם.

ועי"ז תהי' שנה תמימה - שנת תומכי-תמימים,
"תורת ה' תמימה".

התוועדות שבת שובה תשכ"ח

תקיעת שופר ובגדי לבן

- בסדר הענינים דעשרת ימי תשובה למדים
ענין חשוב באופן עבודת ה' של יהודי -

וזהו ענינם של עשרת ימי תשובה, שמתחילים
בשופר דראש השנה, ומסתיימים בעבודת כהן
גדול ביום הכיפורים:

בתחילת עשרת ימי תשובה לוקחים שופר
ותוקעים בו. השופר הוא קרן בהמה, וגם הקולות
שתוקעים בו אינם תנועות מוזיקליות, אלא קולות
פשוטים, תקיעה שברים ותרועה.

כאשר יהודי נעמד לפני הקב"ה - אין
"חכמות". הקשר שלו עם הקב"ה הוא
ע"י צעקה לבבית פשוטה ("א פשוטן
האָרציקן אויסגעשריי"), הוא צועק
מעומק לבבו, פנימיות הלב, שהוא בנו
של הקב"ה והקב"ה הוא אביו, ומבקש,

שאביו יתן לו שנה טובה ומתוקה.

וסיום עשרת ימי תשובה הוא - עבודת כהן גדול
בשני חלקים האמורים, כלומר, שיועד ומחליט
לעבוד את הקב"ה הן בבגדי זהב והן בבגדי לבן.

בנוגע לדברים שהם מחוץ לקדשי הקדשים, יודע
הוא, שכיון שהקב"ה נתן לו כסף ונשמה יהודית,
אסור לו להתכסות ("בא האלטן זיך") בבגדי לבן,
בגדים טהורים ונקיים, שכל דבר שעליהם נחשב
לכתם, כך שכאשר פונים אליו אודות כסף, יאמר
שילכו למישהו אחר, כיון שהוא קדוש וטהור.
הוא יודע שבבית המקדש, הישיבה, בית הכנסת
ובית המדרש, זקוקים לזהב - ועליו לתת זהב.

אבל כשמיגיע לקדשי קדשים, אזי הוא שוה עם
כולם. הוא לא מתהלך בבגדי זהב אלא בבגדי
לבן, בגדים לבנים טהורים, טהורים מגשמיות
וחומריות. הוא יודע שבקדשי קדשים לא נמצא
שום דבר, אפילו לחם הפנים, שהוא לחם קדוש,
גם לא הי' בקדשי קדשים, אלא רק הקב"ה,
התורה - הארון והלווחות - והכהן גדול.

וזהו המוסר השכל עבור כל יהודי:

התחלת החיים, התחלת העבודה
והתחלת השנה, צריכה להיות בצעקה
פשוטה להקב"ה - למעלה מהשכל;
ואח"כ צריך הוא בעצמו לעשות את
העבודות בבית המקדש, שהוא שלם
גם עכשיו, הן בבגדי זהב והן בבגדי
לבן.

שיחת יום ד' 9' האזינו תשי"ד

שכינה מדברת מתוך גרונו

ברוך ני ביאת המשיח תלוי בהפצת המשיחות

”בנקודה העיקרית דמכתבו, הנה תמה אני עליו ביותר וביותר, כי אנו אין לנו אלא הוראת הבעש”ט ותלמידיו, אשר ברור שמע ומסר אח”כ, בעליית נשמתו בראש השנה אשר ביאת המשיח היינו גאולת השכינה וגאולת בני ישראל תלויות בהפצת המשיחות (תורת החסידות) חוצה (מבואר בארוכה ובהסברה ענין זה – בשיחת שמחת תורה תר”ץ של כ”ק אדמו”ר מוהריי”צ, יעו”ש). והוא מוכרח ג”כ ע”פ מ”ש הרח”ו בהקדמתו לשער ההקדמות, איך שמעכבים את הגאולה ע”י העדר לימוד פנימיות התורה כו’ וכו’ ואיך אפשר לומר [...] מי שיש לו השפעה – ע”י השגחה העליונה – על כמה אלפים מישראל ולע”ע לא נשמע ממנו שום הוראה לכל אלו שילמדו פנימיות התורה אילנא דחיי, ובה בשעה שבהנוגע לשאר ענינים – חוזר כופל ומשלש אף שמגדר ספק וס”ס עכ”פ לא יצאו, ודוקא בדבר גדול זה שאמר מלכא משיחא, ואמר זה להבעש”ט בעליית נשמתו בהיכל המשיח ובדברים ברורים שאין כל מקום לספק, אין כל מלה בפיו, אף שנעלה מכל ספק וס”ס, שאם הי’ מרעיש עולם אפילו חלק עשירי ומאה ממה שהרעישו באה”ק ת”ו בהנוגע להצבעה, הי’ באותו יום ממש אלפים מישראל ואולי רבבות מישראל מתחילים לימוד פנימיות התורה, ובמילא מקרבים קץ הגאולה בדרך סלולה וברורה.

במחילת כת”ר על כל האמור לעיל, אבל על כאו”א מאתנו אמור מדבר שקר תרחק, ובכגון דא – שתיקה כהוראה לדבר שקר דמי. ומוכרח לאמר את האמת הגלוי וברור מבלי להתחשב כו”.

אלו הסוברים שכאשר יבוא המשיח אפשר יהיה ללכת לישון, טועים. אז, ורק אז, תחל העבודה האמיתית בביורר וזכוך הגשמיות, עד שיקויים היעוד ד”ראו כל בשר יחדיו”.

ניצוצי אור | ליליסוד הר' תשנ”ב

עלידי כך שמורגש אצלו העונג של המצוה – שזהו הקשר להקב”ה – הוא מאבד לגמרי, או מפחית עכ”פ, את העונג של הפניה שיש לו.

ועל דרך משל: אחד שעושה עסק כדי להרויח ניקל [= מטבע של חמש סנט], ובדרך אגב נוצר לו רווח – לא רק של ניקל, אלא – של כמה וכמה אלפים, הרי למרות שהוא אמנם מקבל גם את הניקל, הרי הוא מאבד, בשעת מעשה, כל ענין בשווי של הניקל ביודעו שמדובר כאן ברווח של כמה וכמה אלפים.

*

שאלה: כיצד יתכן לקיים כל הזמן את הענין של ”שויתי ה’ לנגדי תמיד”. היות ואדם עסוק במשך כל היום בעיסוקים שונים, אם זה בעניני הרשות או בעניני תורה, אם כן כיצד אפשר לחשוב אז אודות הקב”ה?

תשובה: ההתבוננות אודות הקב”ה צריכה להיות לפני הלימוד או לפני קיום מצוה כמבואר בתניא. בשעה שלומד או מקיים מצוה צריך האדם להיות שקוע במה שהוא עושה, שיהיה עלפי שולחן-ערוך בכל הפרטים. ואף על פי כן אין זה סותר לענין של ”שויתי ה’ לנגדי תמיד”, מכיון שבהתחלה, כשהתחיל לעשות את הענין הוא ניגש לזה בהכרה שזהו ציוויו של הקב”ה, הרי במילא נמצא בו בפנימיות ה”שויתי ה’ לנגדי תמיד”, ואין ענין – עשיית המצוה – מכסה על עצמו כידוע*.

ועל דרך זה הוא גם כן בעניני הרשות, כי אצל יהודי הרי גם עניני הרשות צריכים להיעשות במטרה לעבוד את הקב”ה, בכל דרכיך דעהו.

פניות, אבל זהו לכתחילה. אולם, בשעה שיש אפשרות לקיים מצוה והאדם לא יכול לפעול בעצמו שהקיים יהיה לשמה, ללא פניות, אין להמנע מלקיים את המצוה. יש לקיים את המצוה כפי שזה מתאפשר ושייך במצבו העכשווי של האדם. לעולם יקיים תורה ומצוות שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה בקיום המצוות.

זאת ועוד:

על ידי קיום המצוה באיזה אופן שרק יתאפשר, יבוא האדם לידי קיום מצוה נוספת, כי הרי ”מצוה גוררת מצוה”. זאת אומרת, שקיום מצוה היא סגולה לקיים עוד מצוה, ואת המצוה הנוספת יקיים כבר ללא פניות. כי הרי לא בכל מצוה יש לאדם פניה. הפניות הם רק במצוות מסוימות (שמקיימם מצד רצון לכסף, כבוד וכדומה). הרי בשעה שיקיים מצוה מסוימת זו, אפילו עם פניה, זה יביא אותו לקיום מצוה נוספת, שבה אין לו שום פניות.

ענין נוסף בזה: אפילו במצוה זו גופא, שמקיים אותה בתחלה בגלל פניה, יכול האדם לפעול בעצמו שהפניה לא תהיה מורגשת, או שהפניה לא תהיה כל כך חשובה אצלו, ויקיים את המצוה לשמה.

כשיתבונן שאמת הדבר שהסיבה שעוררה אצלו את הרצון לקיים את המצוה היה פניה (של כסף, כבוד וכדומה), ובגלל זה קיים את המצוה, אבל על-ידי קיום המצוה בפועל, הרי הוא רוכש לעצמו דבר גדול יותר שלא בערך – הוא מקיים את רצונו של הקב”ה ומתקשר אתו, שזהו הדבר הגדול ביותר, כאמור לעיל.

יחידות מ”ז חשון תשמ”ז

שאלה: כיצד מגיעים לשמחה?

תשובה: ענין השמחה מגיע עלידי כך שהאדם מרגיש שיש לו משהו, שניתוסף לו משהו. וככל שהדבר שניתוסף הוא גדול יותר, כך גדלה השמחה אצל האדם.

כאשר מתבוננים שנברא הוא מוגבל, ואף-על-פי-כן נתן לו הקב”ה אפשרות שעל ידי קיום המצוות הוא יתקשר עם הבורא – שזוהי העליה הגדולה ביותר שיכולה להיות. כי כל עליו אחר שהאדם יצייר לעצמו, הרי הוא עליו מוגבל, ואינו מגיע כלל לעליו שבהתקשרות נברא עם הבורא הבלתי בעל גבול – ומכיון שזהו הדבר הנעלה ביותר שמקבלים, במילא מובן שגם השמחה הבאה כתוצאה מכך היא השמחה הגדולה ביותר.

יתר על כן:

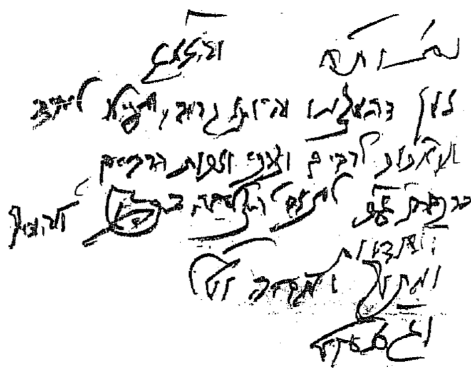
אפילו אם אדם נכשל פעם ועשה מעשה הפוך מרצון ה’, הרי כאשר הוא מתבונן ומגיע לידי ההכרה שאף על פי שנכשל, הרי הקב”ה נתן לו את האפשרות לחזור בתשובה ועל ידי כך הוא נעשה מרוצה להקב”ה כמו קודם החטא, עד שנעשה לו כזכיות, כאילו עשה מצוה, אזי, ביחד עם רגש המרירות שישנו בשעה שעושה תשובה, ישנה גם שמחה הכי גדולה מכך שעושה תשובה ונעשה מרוצה להקב”ה.

נמצינו למדים, שתמיד, בכל עת ובכל שעה, יכול האדם להיות במצב של שמחה. היות וממה נפשך: בשעה שהאדם ממלא את רצונו של הקב”ה, צריך להיות בשמחה מקיום המצוות; ובאם האדם נכשל והוא מכיר בחטאו ומתחיל להתחרט על כך – הרי אז הוא צריך להיות בשמחה מהאפשרות שניתנה לו לעשות תשובה ולתקן את אשר פגם.

*

שאלה: מהי הדרך להגיע לקיום מצוה לשמה ללא פניות?

תשובה: ודאי שיש לשאוף לקיים מצוה לשמה ללא

המצאו והיותו קרוב

צילום מכתב-יד קודש רבינו, ברכה מיוחדת בעניני דיומא שבין כסה לעשור, ליחיד ורבים:

נת’ ות”ח. והזמ”ג זמן דהמצאו והיותו קרוב, ואפילו ליחיד ועאכו”כ לרבים וצרכי זכות הרבים

ברכות (?) ג”כ לתוס’ הצלחה בכהנ”ל ולהוסיף ולחדשות ומתוך שמחה וט”ל וגמח”ט.